

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 239/2016
23.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Биљане Синановић, Милунке Цветковић, Горана Чавлине и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Н., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Н., адв. М.М., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 843/14 од 16.06.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1054/15 од 26.11.2015. године, у седници већа одржаној дана 23.03.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Н., адв. М.М., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 843/14 од 16.06.2015. године и Апелационог суда у Београду Кж1 1054/15 од 26.11.2015. године у односу на повреду кривичног закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 843/14 од 16.06.2015. године, окривљени М.Н. оглашен је кривом због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, за које му је изречена казна затвора у трајању од четири године и шест месеци у коју казну му се урачунава и време проведено у притвору и то од 06.06.2014. године па надаље.

На основу члана 87. у вези члана 246. став 7. КЗ према окривљеном изречена је и мера безбедности одузимања предмета ближе описаних у изреци првостепене пресуде.

На основу члана 261. - 264. ЗКП обавезан је окривљени да на име трошкова кривичног поступка плати суду износ од 49.460,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудне наплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 1054/15 од 26.11.2015. године, одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, окривљеног М.Н. и његовог браниоца адв. М.М. а пресуда Вишег суда у Београду К 843/14 од 16.06.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда бранилац окривљеног М.Н., адв. М.М., поднео је захтев за заштиту законитости, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине у целини или делимично првостепену и другостепену одлуку у предмет врати на поновно одлучивање или пак исте преиначи у целини или делимично.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа, коју је одржао без достављања обавештења Републичком јавном тужиоцу и браниоцу окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Н., адв. М.М., у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку је неоснован, док је у осталом делу захтев недозвољен.

Бранилац окривљеног М.Н., адв. М.М., у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, и то на потврди о привремено одузетим предметима, записнику о физичко-хемијском вештачењу, записнику о претресању стана и других просторија, из разлога што потврда о привремено одузетим предметима није сачињена у складу са чланом 150. ЗКП, јер није наведено где су одузети предмети пронађени, јер се у наредби за физичко-хемијско вештачење наводи да су предмети вештачења одузети приликом претреса дана 06.06.2014. године, а из потврде о привремено одузетим предметима произилази да су одузети дана 07.06.2014. године. Такође се наводи да је у потврди наведено да је одузет хероин, да су претресање стана у Обреновцу и у Б. улица ... вршила друга овлашћена службена лица, а не она наведена у наредби за претресање и да је претресу стана у Обреновцу присуствовао само један сведок претреса. Поред тог и наредба за вештачење, није сачињена у складу са одредбом члана 118. став 6, 7, 8. и 9. ЗКП. По наводима браниоца из овако незаконитих наредби није могао проистећи законит доказ, а Врховни касациони суд овакве наводе оцењује неоснованим.

Наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног М.Н. је истицао већ у жалби изјављеној против првостепене пресуде, а другостепени суд је нашао да је тај жалбени навод неоснован и о томе на

странама 2 (последњи пасус) и 3 образложења дао јасне разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП.

Поред изнетог, Врховни касациони суд налази, да недостатак у наредби о вештачењу, која се односи на рок за подношење налаза и мишљења, обавезу да се налаз и мишљење доставе у довољном броју примерака за суд и странке, упозорење да чињенице које је вештак сазнао приликом вештачења представљају тајну и упозорење на последице давања лажног налаза и мишљења (члан 118. став 6, 7, 8. и 9. ЗКП) нису од утицаја на законитост самог налаза и мишљења вештака.

Исто тако, ненавођење у потврди о привремено одузетим предметима, где су исти пронађени у конкретном случају, не чине потврду незаконитим доказом, јер је то наведено у записнику о претресању стана, а потврда о привремено одузетим предметима представља саставни део записника о претресању стана.

Наводи браниоца да су претресању стана присуствовала друга службена лица, а не она одређена наредбом о претресању, без утицаја су на законитост записника о претресању стана, јер према одредби члана 155. ЗКП, навођење лица које ће предузимати претресање није обавезан део садржаја наредбе о претресању, већ је довољно само навести назив органа који ће вршити претресање, што је и учињено у конкретном случају.

Надаље, стоје наводи захтева да је према записнику о претресању стана у Обреновцу присуствовао само један сведок, но та чињеница у конкретном случају не чини овај записник незаконитим доказом. Ово са разлога, а како је то наведено у записнику о претресању стана, претресање је извршено за време трајања ванредне ситуације у Општини Обреновац – одлука Владе Републике Србије од 15.05.2015. године („Службени гласник РС“ број 52/2014), а која ванредна ситуација је трајала на територији наведене општине и у време вршења претресања, будући да и након укидања ванредне ситуације на територији Републике Србије дана 23.05.2014. године („Службени гласник РС“ број 55/2014) остала је на снази на територији Обреновца и даље, па и након 17.06.2014. године када је укинута у појединим деловима Републике, осим у Општини Обреновац („Службени гласник РС“ број 63/2014), а у записнику је констатовано да је претресање стана извршено у присуству једног сведока, због немогућности да се други пронађе.

При том, из исказа сведока Ђ.И. од 02.07.2014. године произилази да је држалац стана Т.Л. дала сагласност да се претресање стана изврши у присуству једног сведока, што произилази и из исказа сведока претреса Д.Ж. од 16.07.2014. године, а што је потврђено и потписом држаоца стана Т.Л., на записнику о претресању стана испод констатације да се претресање врши у присуству једног сведока.

Како се према одредби члана 158. став 1. ЗКП уз сагласност држаоца стана претресање може извршити и без наредбе суда и присуства сведока, то сагласност држаоца стана да се претресање због ванредних околности

(евакуације) обави у присуству једног сведока, чини овај записник законитим доказом.

Из наведеног произилази да је суд поступао у свему у складу са одредбама ЗКП, па се неосновано у захтеву браниоца окривљеног указује да се пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати, то јест да је доношењем правноснажних пресуда учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног М.Н., адв. М.М., у осталом делу захтева, указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9), 438. став 2. тачка 3), члана 428. став 2. и члана 16. став 4. ЗКП.

Када се захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП), окривљени преко свог браниоца и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5) ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева не само формално означавање о којој повреди закона из члана 485. став 4. ЗКП се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као разлог подношења захтева само формално означава повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП из којих разлога је захтев дозвољен, али у захтеву не опредељује у чему се ова повреда састоји.

Осталим наводима захтева указује се на повреде одредаба кривичног поступка из члана 428. став 2., члана 438. став 2. тачка 3) и члана 16. став 4. Законика о кривичном поступку, а које не представљају разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеног и његовог браниоца.

Налазећи, из изнетих разлога да побијаним правноснажним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, а да је захтев у односу на остале наведене повреде закона недозвољен, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.